

TASOCLAĞI

Türkleştiren
Hasan Can Utku

Damon Galgut

Deji

Damon Galgut

1963 yılında Güney Afrika'nın Pretoria kentinde doğdu. University of Cape Town'da drama eğitimi aldı. İlk romanı *A Sinless Season*'ı on yedi yaşında yazdı. Diğer kitapları *Small Circle of Beings* (1988), *The Beautiful Screaming of Pigs* (1991), *Sabtekâr* (*The Impostor*, 2008) ve *İyi Doktor*'dur (*The Good Doctor*, 2003). Booker finalisti olan *İyi Doktor*, IMPAC Dublin Prize ve Commonwealth Writers' Prize ödülleri aldı. *Yabancı Bir Odada* (*In a Strangers Room*, 2010) adlı romanı Booker Ödülü adayı oldu. Yazarın *Vaat* (*The Promise*) adlı romanı, 2021'de Booker Ödülü'nü aldı. Yazarın, bugüne kadar yayımlanmış dokuz romanı ve pek çok oyunu bulunmaktadır. Galgut, hâlen Cape Town'da yaşamaktadır.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Vaat (roman)

Taşocağı (roman)

Hasan Can Utku

1978'de İstanbul'da doğdu. Galatasaray Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğrenim görürken üniversitenin tiyatro topluluğu GSÜTT'de başladığı tiyatro çalışmalarını 2005'te aynı topluluktan arkadaşlarıyla beraber kurdukları Tiyatro Öteki Hayatlar'da yazar ve yönetmen olarak sürdürdü. Yazdığı otuzdan fazla oyun, Tiyatro Öteki Hayatlar dışında Bursa, Erzurum ve Konya Devlet Tiyatroları ile çeşitli illerdeki profesyonel ve amatör topluluklar tarafından sahnelendi. Bu oyunlarla Mitos-Boyut 1. Oyun Yazma Yarışması'nda Başarı Ödülü'nü, Afife Tiyatro Ödülleri kapsamında Cevat Fehmi Başkut En İyi Yazar Ödülü'nü, Ekin Yazın Dostları ve Direklerarası Seyirci Ödülleri'nde Yılın En Başarılı Oyun Yazarı Ödülü'nü ve Cevdet Kudret Edebiyat Ödülleri'nde mansiyon kazanmıştır. Tiyatro çalışmalarının yanı sıra 2003'ten beri profesyonel olarak Fransızca ve İngilizceden çeviri yapmakta ve ellinin üzerinde yayımlanmış çevirisi bulunmaktadır.

TAŞOCAĞI

© 2023, **Tudem Yayın Grubu**
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1995, 2004, Damon Galgut

İlk baskı 1995 yılında Penguin Books South Africa (Pty) Ltd, gözden geçirilmiş baskı ise 2004 yılında İngiltere’de Atlantic Books’un alt markası olan Grove Atlantic Ltd tarafından yapılmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Damon Galgut
TÜRKÇELEŞTİREN: Hasan Can Utku
EDİTÖR: Seza Özdemir
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Barış Şehri
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-94-7
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

TAŞOCAĞI

Damon Galgut

Türkçeleştiren: Hasan Can Utku

Deli

1

Derken yolun kenarındaki otların arasından çıkıp kımıldamadan öylece durdu. Topuklarının üstünde hafifçe sallandı. Ayakları yürümekten su toplamıştı, ağzında da –bir ihtimal sessizliğini saymazsak– nedeni belli olmayan kabarcıklar vardı, çenesindeyse camı andıran fırça gibi kıllar.

Yolun hemen yanında duran bir taş doğru ilerleyip oturdu. Bir süre sonraysa, görünürde hiçbir duygu belirtisi vermeden başını önüne eğip ellerinin içine ağladı. Sonra ağlamayı kesti. Çevresine bakındı. Yol tozun içinde kıvrılıyordu. Her iki tarafında da çayırılar dümdüz yayılıyordu ve tek bir ağaç bile yoktu.

“Hadi be!” dedi adam.

Sağ arka cebinden, içini bir derenin acı suyuyla doldurduğu cam bir meşrubat şişesi çıkarttı. Şişenin kapağını açtı, tozların içine tükürdü ve kocaman bir yudum içti. Suyun miktarına baktıktan sonra kapağı yeniden kapattı ve şişeyi yine cebine koydu.

Bir süre oturup etrafına baktı. Avucundaki çizgileri inceledi. Bir şey demeye kalktı. Ama hava konuşmak için fazla sıcaktı. Bir şey söylemedi. Muhtemelen yüzüne konan bir sineği kovmak için başını hafifçe iki yana salladı.

Sonra ayağa kalkıp yeniden harekete koyuldu; boş, beyaz yoldan aşağı doğru yalpalaya yalpalaya yürüdü. Bir kil ocağında pişirilmiş, hâlâ hafif hafif dumanı tüten, alazlanmış bir figürü andırıyordu. Ciyak ciyak sesiyle başının üzerinde kol gezen, beyaz bir martı bir süre onu takip etti. Adam durup ona bir taş attı, kuşsa yan yatıp diğer tarafa doğru

uzaklaştı. Çimenlerin üzerinde gözden kaybolup denize doğru gitti.

Yol sola doğru saptı. Eğimin artmasıyla adam denizi görebildi, kıyı boyunca dümdüz ve engin uzanıyordu. Adam oraya gitmek istedi. Yolla kumsal arasında bir kuru sazlık vardı ve o da bu çatırdayan, sert kamışların arasına daldı. Beyaz ve ince kumların üzerine ulaştı. Eski dalgaların sınırı; deniz kabukları, yosunlar ve yengeç iskeletleriyle çizilmişti.

Soyunup giysilerini kumların arasına saplanmış ve tuzdan beyazlamış bir tahta parçasına astı. Giysileri birbiriyle çok ilgisizdi. Asker postalları ve çorapları giymişti. Gömleği kırmızı pamuklu kumaştandı, düzensiz iliklenmiş beyaz düğmeleri vardı ve adı bilinmeyen bir yerden geçerken aşırılmıştı. Aynı şekilde mavi pantolon da şehir yakınlarında bir çamaşır ipinden yürütülmüştü. Giysilerini çıkarınca güneşin soğuk ışığı altında çıplak kaldı. Güneş yanığı bedeni, beyaz kalmış alanlarla yer yer temiz, yer yer kirli bölgelerin tuhaf biçimde bir arada olduğu yamalı bir bohçaya benziyordu. Bir soy-tarıyı andırıyordu.

Suya girdi. Tepesinde yine martılar döneniyordu. Onları görmezden geldi. Su dizlerine varana dek yavaşça ilerledi. Soğuktan su.

Yıkandı. Hareketleri mekanik ve kayıtsızdı, bu da her hareketini bir kılıyordu. Onun için ağlamakla yıkanmak aynı şey gibiydi. Buz gibi sudan avuç avuç alıp sırtına, yüzüne döktü. Tenini kumla ovdu. Sonra ellerini iki yana açıp bir süre bekledi ve mürekkeple çizilmiş gibi görünerek gözün alabildiğine kıvrılan ufkun ince kabuğunu inceledi.

Sonra kumsala döndü. Giysileri, bıraktığı yerde, tahta parçasına asılı olarak duruyordu. Birkaç saniye boyunca bu giyeceklere şaşkınlıkla baktı. Onları buraya bıraktığını hiç hatırlamıyordu ve bir an için başkasına ait olduklarını düşündü. Sonra hatırladı. Yavaş yavaş giyindi, kumaşlar teninin ıslak yerlerine yapıştıyordu. Giysilerde bir şeyin ya da birinin kokusu vardı veya belki de hiçliğin kokusu.

Yine sazların arasından yola doğru geri yürüyüp bilmediği şeye doğru, kuzeye yürümeyi sürdürdü.

Akşama doğru tıpkı kendi gibi ama ters yöne, güneye doğru yol alan bir kişiye rast geldi. O ıssız yolda karşı karşıya gelince durdular. Başka bir insanın yanı başında durduğu için kendisinin iriyarı, çok uzun boylu bir adam olduğu ortaya çıkıyordu. Öteki adamsa siyahtı ve lacivert bir takım elbise giymişti. Temkinli gözlerle birbirlerine baktılar.

Konuşmaya karar verdi.

“Merhaba,” dedi.

Öteki adam dikkatlice başını salladı.

“Bu yol nereye gidiyor?” dedi.

Öteki adam ne anlama geldiği belli olmayacak şekilde gülümsedi.

“Nereden su bulabileceğimi biliyor musunuz?”

Cebindeki şişeyi çıkarıp ona gösterdi.

Bunun üzerine öteki adam dile geldi. Geldiği yönü işaret ediyordu. Bu sırada konuştuğu dili ilk adam hiç anlamıyordu. Tiz bir sesle ve çok hızlı konuşmaktaydı. Sonra yine sustu ve sessizce durdu. Birbirlerine baktılar.

“Hoşça kalın,” dedi ilk adam.

Öteki adam başını salladı ve gülümsedi. “Hoşça kalın,” dedi, telaffuz ederken büyük çaba harcayarak.

Kendi yollarına gittiler. Açık renkli toprak yolun üzerinde birbirlerinden yavaşça uzaklaştılar, ama sanki bir yüzeyin üzerinde birbirlerine incelikli makaralarla bağlı olduklarından hareketlerini sürdürebilmek için birbirine gereksinim duyan iki minicik ağırlıklı gibi arada sırada arkalarına dönüp birbirlerine bakıyorlardı. Sonra siyah adam dönemece aşınca gözden kayboldu. Yol dümdüz devam ediyordu.

Akşama doğru uzakta ufak kulübelerden oluşan, çok küçük bir yerleşim yeri gördü. Belki de öteki adam buradan gelmişti. Evler sol tarafta denize doğru biraz açıktaydı ve o da yoldan aşağı inerek onlara

doğru yürüdü. Duvarları beyaz boyalı balıkçı kulübeleriydi bunlar ve kuma yanaşmış teknelerini de görebiliyordu. Evlerin önündeki çakıl taşlı alanda çocuklar, oyun oynuyorlardı ve nereden çıktığı belli olmayan adamın kendilerine doğru yaklaşması üzerine oyunlarını bırakıp donuk bir şaşkınlıkla ona baktılar. Sarı bir köpek ona havladı, bir diğeri de onun sesini duyarak eşlik etti, böylece havlama ve ulumalardan oluşan bir kakofoni içinde adam, alanın kenarına kadar gelip durdu ve hafifçe sallandı.

Daha sonra birkaç adam ona yiyecek ikram etti; o da bir ateşin yanı başında topuklarının üstüne çömelip arkasındaki zeminde kesik kesik uzayan bir gölge bırakarak onlarla kısa bir süre çene çaldı. Rüzgâr çıkıyordu ve daha önceden kümelenmeye başlamış olan bulutlar artık ağırlaşmış, içeriden şaşırtıcı ışık çakmalarıyla aydınlanıyordu. Adamlar balıklarını onunla paylaştılar, o da parmaklarıyla yedi. Ona bira da ikram ettiler ama o, evlerin kenarındaki pis derenin suyunu içmeyi tercih etti. Ona ne iş yaptığını ya da nereden gelip nereye gittiğini sormadılar. Onlarla çok az konuştu. Güneş ve rüzgârın sertleştirdiğı tuhaf insanlardı bunlar ve sıkı, yün başlıklarının altında yüzleri kırış kırış ve bilinmezlikle doluydu. Geceyi geçirmesi için ona yatak da teklif ettiler, ama nazikçe geri çevirip karanlığın içinde yeniden yoluna koyuldu ve bu kez ışık patlamalarının ortaya çıkarttığı mürdüm rengi, yüce gökyüzünün altında rüzgâra karşı yürüdü.

Çok geçmeden yağmur başladı. Bir süre yüzüne yumruk gibi çarpan rüzgârın altında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda yürüdü, ama biraz sonra yolun altındaki menfeze vardı. Menfezin içinden su akıyor olsa da içeride kuru bir yer buldu ve ömründe hiçbir yatağa karşı hissetmediğı bir minnet duygusuyla buraya kıvrıldı. Ölümüne yakın bir yorgunlukla uykuya daldı. Fırtına dindi, bulutlar denizin üzerinden geçip gitti. Gözlerinin kızıl çatlakları dışında hiçbir yeri görünmeyen bir çeşit gece hayvanı, menfezin ağzına sokularak onun yüzüne baktı ve yoluna devam etti. O da uyumaya devam etti; düş-

lerin hatırasının ötesinde uyuyordu ve uykusunda kımıldamadı bile.

Uyandığında hava hâlâ karanlıktı ve menfezin içinden emekleyerek çıkıp yolun kenarında gerindi. Gökyüzü engin, karanlık ve gerindi, yıldızlardan oluşan sayısız nokta ve yolu taşıyordu. Menfezin ağzındaki birikintiden biraz daha su içti ve sağ tarafında gökyüzü ağarmaya başlarken aynı tempoyla yürümeye koyuldu. Uzaktan bakıldığında, tek başına yıldız gibi parlayan ışığıyla ve etrafında hareketlenen işçilerin aheste ve uyuşuk silüetleriyle bir çiftlik evini andıran yeri geçti. Sonra kendi de bir yıldız olan güneş, her zamanki gibi ortaya çıktı ve ışığıyla ısını yeryüzüne büyük bir hızla yaydı.

İşte şimdi, gül renkli otların arasında ve tene usul usul değen havanın eşliğinde yürümek güzel oluyordu. Toprak artık dümdüz değildi ve adamın çevresinde hafiften tepecikler görülmeye başlamıştı. Bir ağacın yanından geçti ama ağaç arkasında kalıp görünmez olduktan sonra bir başka ağaç görünmedi.

Derken güneş yükselmeye başladı, hava bütün yumuşaklığını yitirdi ve ortada hiç gölge kalmadı. Adam bugün düne göre daha yavaş ilerliyordu ve eklemlerinde hareketlerini güçleştiren bir sertlik vardı. Islık çalmak istedi ama aklına bir ezgi gelmedi ve ağzı da çok kuru olduğu için vazgeçti. Artık düşünceleri hafiflemiş, yaşamından serbest kalmışlardı. Küçük bir hayvan, belki bir firavunfaresi önünden geçip gitti ve çimlerin arasına karıştı, ama o durmadı. Uzaklardan tiz kuş ötüşleri duyuluyor, birkaç akkarınca tepeciği bir zamanlar dünyaya hükmetmiş kale burçları gibi yükseliyor, o ise durmak sanki temelli pes etmek anlamına gelecekmış gibi aralıksız yürüyordu.

Ön taraftan bir ses duyduğunda hiç duraksamadan sağdaki otların arasına girip sarı demetlerle perde gibi önünü kapadı. Orada, güneşe uzanmış bir sürüngenin canlı derisi gibi sert ama ılık toprağın üzerine çömeldi ve samanların arasındaki boşluktan belki on metre genişliğindeki yolun küçük bir parçasını gözetledi; motorun giderek yaklaşan, yaklaştıkça yükselen sesini dinledi. Sonra o ses önündeki

boş alanı, bir tiyatro sahnesi gibi küçük ama olasılıklarla dolu boşluğu doldurdu ve ön tarafında kısa kollu gömlek giymiş, şapkalı ve kırmızı yanaklı bir çiftçi ile yanında ekşi suratlı, şişman karısının oturduğu, arkasında da iki metal varilin üstüne bir amelenin uzanmış, keyif yaptığı mavi bir kamyonetin bir anlık ama belirgin görüntüsü adamın gözlerinin önünde belirdi ki araçtakilerin üçü de yaratıcı ve zaman zaman dâhi ama neredeyse kesinlikle deli olan, manik bir ressamın fırçasından çıkmışçasına mükemmel bir kesit olarak tasvir edilmişlerdi. Sonra araba gözden kayboldu ve geriye yalnızca uçuşan tozlarla titreşen otlar kaldı. Adam yola devam etmek için neden göremiyordu ve çömeldiği yerde yana doğru kayıp rahatça uzandı, sonra da sanki onun dışındaki soğukkanlı bir kuvvet zihnini karatahtaya tebeşirle çizilmiş bir resim gibi silmişçesine ânında uykuya daldı. Bu kez rüya da gördü ama rüyasında gördükleri, hâlâ hatırladığının bile farkında olmadığı, çok eskilerde kalmış şeylerdi.

Bu defa uyandıığında gece oluyordu ve yine yıldızların, her anlama gelebileceği gibi hiçbir anlam da ifade etmeyebilecek o aynı ama hafifçe değişmiş örüntüsünün altında yoluna koyulup sanki kısmen samandan yapılmış gibi gergin bacaklarıyla tuhaf bir biçimde yürümeye başladı.

Başının üzerinden zaman zaman, yanmakta olan uzaylı bedenleri gibi minik ateş kıvılcımları geçiyordu. Bunları görünce bir dilek dilemesi gerektiğini hatırladı ama dileyceği bir şey aklına gelmedi. Yürüdü. Gece geçip gitti, o da gitgide yavaşlayan temposuyla kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürdü. Şafağa doğru bir ara ay yükseldi ve karşısında bir yana devrik olarak, sanki ulaşmak istediği bir hedefmiş gibi asılı kaldı. Ama daha sonra güneş doğdu ve aydan geriye yalnızca solgun bir siluet kaldı. Bir önceki gün olduğu gibi yine gitgide artan ışık ve sıcaklıkta yürüyordu, ama içini dolduran o inayet duygusundan bugün eser bile bulamadı. Onun yerine içinde olayların yatışmasının, yaylının çözülmesinin, tekerleklerin yavaşlamasının duygusu vardı; haya-

let gibi, mavi hareket ve uyku döngülerinin zihin bulanıklığı içinde nesnelere en uzak uçlarına doğru çekilmekte olduğunu biliyordu.

Sonra bir kere daha arkasında bir araba sesi duydu. Önceki gün olduğu gibi yine yol kenarındaki otların arasına girdi, ama bu seferki yerde birinin özel mülkü olduğunu belirleyen bir çit vardı. Dikenli tellere takıldı ve kendini onlardan kurtarmaya çalışırken kesmiş olduğu parmağından akan kan parlak bir biçimde avucuna aktı. Siktir, dedi. Siktir. Yere eğilip lekelenmiş eline baktı. Araba da bu sırada ona yetmişti ve motorun sesine kulak vererek geçip gitmesini bekledi. Ama ses gitmedi. Giderek yükseldi, onun gizlenip yattığı yerin aksi yöne doğru yöneldi ve durdu. O da sessizce yatmış, dinliyordu. Araba kapısının açıldığını ve bir çift ayağın yolda yürüdüğünü duydu. Bir duraksama oldu, sonra bir erkek sesi bir şey söyledi ve yine kapının açıldığını duydu. Sonra dışarıya metal bir şey taşındı ve arkasından başka sesler de işitildi.

Bugün saklandığı yerden yolu göremiyordu, bu yüzden de orada kimin bulunduğunu, kaç kişi olduklarını bilemiyordu. Ama bundan sonraki yatışının, sonuncu olacağını biliyordu. Artık gizlenmeye gerek kalmayacaktı. Yavaşça ayağa kalktı, otların arasından yola çıktı. Başını önüne eğerek orada durdu.

Araba beyaz bir Toyota'ydı. Saçının çoğu dökülmüş, şişmanca bir adam arabanın patlamış arka tekerleğinin yanına eğilmişti. Gözlerini daha büyük gösteren altın çerçeveli, yuvarlak gözlükler takmıştı. Kırk yaşlarında olabilirdi.

Bu adam bükülmüş bacakları üzerinde doğruldu, koşmaya başlayacaktı ki o an geçip gitti fakat ikisi de yerlerinden kıvıldamadı. Sonra sürücü konuştu.

“Ne istiyorsun?” dedi.

Gezgin yanıt vermek istedi ancak dilini yanmış ve uyuşmuş gibi hissediyordu, bu yüzden de konuşamadı. Yiyip içmek istiyordu, bunu da hareketlerle anlatmaya çalıştı.

Sürücü başını iki yana salladı. Ardından çevresine bakıp başını yine adama döndürdü ve içini çekti.

“Bekle biraz,” dedi, “Olur mu?”

Gezgin, olduğu yerde dikildi ve sürücünün yine hırıldayarak yola eğilmesini ve lastik değiştirmesini bekledi. Öteki, patlak lastiği bagaja koyarken bekledi. Sonra arabanın yan kapısı onun için açıldı. Gezgin, arabanın çevresinden dolaşıp ön koltuğa doğru ilerlerken arkaya baktı ve üst üste yığılmış birkaç kutuyla paketin üzerine özenle örtülmüş giysiyi gördü ki kumaşın kendine özgü renginden ve biçiminden ikinci adamın rahip olduğu sonucunu çıkardı. Koltuğa oturdu, rahip de onun kapısını kapatıp kendi tarafına doğru yürüdü. O da binip kendi kapısını kapattıktan sonra motoru çalıştırdı.

İçinde, hayallerini kurduğunuz şeyden başka hiçbir şeyin kımıldamadığı o çayır manzarası boyunca önlerinde serilmiş yolda hızla ilerlediler.

2

Kısa mesafe gittikten sonra, küçük bir ev kümesinin yakınındaki garaja ve çayhaneye vardılar. Arabayı asfaltın kenarına park edip indiler.

Yürürlerken rahip, adamın koluna girmeye çalıştı ama o, kolunu silkeleyerek rahipten kurtuldu.

“Bırakın beni,” dedi. “Yürüyeblirim.”

“Pekâlâ,” dedi rahip. “Pekâlâ.”

Çayhaneye girdiler. Tezgâhın başında oturan yaşlıca kadından başka içeride kimse yoktu. Kadının kollarında şifreli runik harflere benzeyen mavi damarlar vardı ve onun nedensiz bir öfkeyle dolu bakışlarının altında, pencere kenarındaki plastik masaya yerleştler. Odanın içi plastikle doluydu.

Mutfaktan sarı elbisesi lekeli, siyah bir kadın çıktı. Elinde defter ve kalem vardı. Ağır hareket ediyordu. Adam ne istediğini biliyor ama konuşamıyordu. Menüden bir şey işaret etti, kadın da deftere yazdı. Ardından rahibin de siparişini aldı ve mutfağa döndü.

Siparişlerini beklerken sessizce oturdular. Adam başını önüne eğmiş, masaya bakıyordu. Rahip arkasına yaslanmıştı; koyu renkli, erimiş gibi görünen gözleri sürekli adamın yüzünde geziniyordu. Düşündüklerini söylemedi.

“Yemek geldi,” dedi sonunda.

Aynı hantal kadın getiriyordu. Tepside taşıdığı tabakları önlerine koydu ve çıktı. Rahip bir fincan kahve ısmarlamıştı. Adamsa tam porsiyon kahvaltı tabağı istemişti.

Ürkütücü bir sürat ve yırtıcılıkla yiyordu. Yine hiçbir şey konuşulmadı. Çatal bıçak şakırtıları ve adamın çiğneme sesleri duyuluyordu; tezgâhın arkasındaki yaşlı kadınsa oturduğu yerden onlara bakıyor, ömrü boyunca biriktirdiği bütün sinsi öfkeyi onların tuhaflığına aktarıyordu.

Adam yemeğini bitirince masadan geri çekildi.

“Biraz daha alabilir miyim?”

Rahip yarım ağız güldü. “Buyur,” dedi, bir elini umursamazca sallayarak.

Adam yaşlı kadına işaret etti ve o da sert bir şekilde yana doğru, mutfağa seslendi. Bir süre sonra öteki kadın göründü ve aynı kahvaltı tabağından bir tane daha getirdi. Bunu adamın önüne bıraktıktan sonra dışarı çıktı.

Adam ikinciyi de bitirdikten sonra yine arkasına yaslandı ve kahvesini yudumlayan rahibe baktı. Camdan içeri vurmakta olan ışık artık ilerlemiş ve çevrelerindeki toz zerrecikleri görünür kılıyordu.

“Şimdi daha iyi misin?”

“Evet,” dedi adam. “Çok daha iyiyim.”

“İstersen...”

“Bir şey istemem,” dedi.

Bir süre öylece oturdular.

“Ödünç alabileceğim bir usturayla sabununuz yoktur herhâlde?”

Rahip cebinden arabasının anahtarını çıkardı. Adama verdi. “Torpido gözünde,” dedi.

Adam ayağa kalkıp dışarı çıktı. Garaj boş sayılırdı; yalnızca pompa görevlisi, üniformasının mavi şapkasını gözlerinin üstüne kadar çekmiş, çimentodan bir tezgâhın üstünde uzanıyordu. Adam arabanın kapısını açıp torpido gözünden küçük, siyah bir tıraş çantası çıkardı. Arka koltuğa özenle serilmiş olan rahip cüppesine bir kere daha baktı. Kapıyı kapattı ve arabanın çevresinden dolaşırken başını hafifçe eğip çok belli etmeden plakaya baktı. Plaka, adamın bilmediği bir şehre aitti.

Çayhanenin arkasında tuvalet vardı. Adam oraya doğru giderken pencerenin yanından geçtiği sırada hâlâ yerinde oturan rahibe baktı. Camın arkasından birbirlerine sanki ilk defa karşılaşmış gibi baktılar.

Çayhanenin bitişiğindeki küçük ara sokağa büyük, kırmızı bir motosiklet park edilmişti. Sürücüsünden iz yoktu ama adam tuvalete girdiğinde kabinlerden birinin dolu olduğunu gördü. Bir tası suyla doldurdu ve siyah çantanın içinden tıraş malzemelerini çıkardı. Kendini güçsüz hissediyordu ve puslu aynada kendi yüzüne bakarken bu yaptığı işin ne kadar saçma olduğunu fark etti. Bir an güldü, sonra sustu.

Tıraş olmak için aynada kendine bakmak zorunda kaldığı süre boyunca olan biten her şeyi düşündü. Yüzünü kuruladı ve tam parmağıyla dişlerini fırçalamaya hazırlanıyordu ki, ne olacak sanki, diye düşünüp rahibin diş fırçasını kullandı. Onun tarağıyla saçlarını taradı, tarağın dişlerine adamın saçlarından teller takılıp kalmıştı. Gömleğini çıkarıp yıkandı ve biraz da deodorant sürünce öteki adam gibi koktu. Sonra kullandığı şeylerin hepsini yeniden çantaya koydu.

Tam çıkmak üzereydi ki gözü eline takıldı ve kan lekelerini gördü. Kanın nereden geldiğini hatırlamıyordu. Sonra dikenli tel aklına geldi ve musluğu açıp kanı temizledi.

Arkasındaki kabinde sifonun çekildiği duyuldu ve içeriden bir adam çıktı. Neredeyse otuz beş yaşında, siyah saçları kısacık kesilmiş, bıyığına şekil verilmiş biriydi. Pembe dudakları dolgun, ön dişleri çıkıktı. Alnının tam orta yerinde, yuvarlak ve kusursuz bir ben vardı. Yanında bir motorcu kaskı taşıyordu. Aynadan birbirlerine başlarıyla selam verdiler.

“Sıcak,” dedi yeni gelen adam. Cılız ve tiz bir sesi vardı.

Adam homurdandı. Ancak o sırada çayhaneyi düşünerek duvarda asılı bir telefon gördüğünü hatırladı. Rahibin şu anda onu kullanıyor

olabileceği aklından geçti. Ama otoparka döndüğünde hızlıca bir göz atarak onun masadan hiç kalkmamış olduğunu gördü.

Çantayı yerine koyarken bir kere daha arka koltuktaki o giysiye, rahip cüppesine baktı. Tek parmağıyla ona dokundu, sonra kapıyı kapatıp çayhaneye döndü.

TAŞOCAĞI

Damon Galgut

Suçluluk duygusu insanı nereye kadar takip eder? Ondan kaçmak mümkün müdür?

İssiz bir yolda uzun zamandır yürüyerek yol alan isimsiz bir adam, yolculuğu sırasında bir rahibi öldürüp yakınlardaki bir taşocağına gömer. Rahibin yeni atandığı ilçeye gidip onun yerine geçen bu isimsiz adam, içinde gittikçe artan bir suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışır. Ondan tek şüphelenen ise ilçenin Başkomiseri ile kendileri de bir adaletsizliğin kurbanına dönüşecek iki genç kardeşten başkası değildir.

Vaat romanıyla 2021 Booker Ödülü'nü alan yazar Damon Galgut, *Taşocağı* adlı romanında ölüm ve aldatmaca üzerine bir hikâye anlatırken aynı zamanda adaletsizlik, suçluluk duygusu, kefaret ve ayrımcılık gibi temalarda düşündürüyor.

“*Taşocağı* bir başyapıt. Her sözcüğünün değerli olduğu, kurgusu ve karakteriyle de son derece etkileyici bir roman.”

Sunday Herald

delidolu.com.tr

  delidolukitap
 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-94-7

9 786257 314947